

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **ADMATIQ s. r. o., IČ 05210402**
sídlem Bílkova 855/19, Praha 1
zastoupen advokátem Mgr. Janem Boučkem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 11. 2. 2021 č. j. 211/2020-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Odboru dopravních agend Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 12. 3. 2018 č. j. MHMP 405464/2018 vydané v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

o přestupku žalobce za porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen zákon o silniční dopravě).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správního orgánu byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se měl dopustit porušením povinnosti dle § 21 odst. 1 citovaného zákona, když provozoval taxislužbu dne 12. 1. 2017 v době od 9:46 hod. do 10 hod. na trase ulice Libocká 633/71 Praha 6 – ulice Na Zátorce 5-7, Praha 6, a to vozidlem, tovární značky Ford Focus, SPZ: X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, kterou byl povinen uhradit ve lhůtě do 30 dnů.
3. Rozhodnutím žalovaného bylo k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že pokuta byla uložena ve výši 75 000 Kč a lhůta 30 dnů k úhradě pokuty byla nahrazena lhůtou k zaplacení pokuty do 7 měsíců. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že řízení o přestupku bylo správním orgánem I. stupně (dopravním úřadem) zahájeno dne 4. 1. 2018 na základě podnětu Sdružení pražských provozovatelů taxislužby z. s. (dále jen podatel) ve věci porušování zákona o silniční dopravě, který byl podpořen pořízeným exekutorským zápisem č. 034Exz 3/2017 o osvědčení skutkového děje ve smyslu § 77 a násl. zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Tento zápis byl vypracován soudní exekutorkou JUDr. Evou Jablonskou z Exekutorského úřadu Praha 6 a přílohami zápisu byla fotodokumentace displeje mobilního telefonu, dokládající způsob objednání přepravy přes aplikaci Uber, e-mailem zasláný rozpis jízdného s údaji o přepravě a faktura za přepravu. Po prověření v rejstříku podnikatelů v silniční dopravě dopravní úřad zjistil, že dopravce je držitelem živnostenského oprávnění k provozování silniční motorové dopravy – osobní, ale že vozidlo není zapsáno jako vozidlo taxislužby.
5. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který zpochybňoval popis skutkového děje v exekutorském zápisu, s tím, že dopravní úřad rozhodoval na základě nezákonného exekutorského zápisu, nesprávně právní věc posoudil při výkladu skutkové podstaty přestupku a uložil žalobci extrémně nepřiměřenou sankci.
6. Žalovaný se k těmto námitkám zabýval povahou exekutorského zápisu. Posoudil jej ve smyslu § 567 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku jako veřejnou listinu nadanou presumpcí správnosti. Uvedl, že exekutorský zápis vznikl bez přičinění správních orgánů příslušných ke kontrole v oblasti provozování taxislužby. Nicméně poukázal na to, že dopravce skutečnosti popsané v exekutorském zápisu nezpochybňuje. Vyjádřil se k možné motivaci podatele spočívající v tom, že ministerstvo dopravy čelí kritice ohledně nevymahatelnosti práva a faktické beztrestnosti osob využívajících aplikaci Uber k nelegální taxislužbě, vyloučil však ovlivnění ze strany podatele, neboť průběh poskytnutí přepravy od jejího objednání až po obdržení dokladu o zaplacení bylo zaznamenáno exekutorkou v exekutorském zápisu tak, jak učinila a byla toho svědkem. Žalovaný v pořízení exekutorského zápisu spatřoval zákonný postup ve smyslu § 77 exekutorského řádu a posoudil, že při pořízení exekutorského zápisu nemohlo dojít k

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nedovolenému narušení soukromí dopravce. Vysvětloval, že soukromoprávní subjekt (podatel) požádal nezávislou exekutorku, aby osvědčila a zaznamenala skutkový děj, jehož bude svědkem, bez jakékoli návaznosti na činnost dopravního úřadu. Šlo o slovní popis průběhu přepravy od jejího objednání po obdržení dokladu o zaplacení. Ve smyslu § 86 ve spojení s ustanovením § 88 odst. 1 občanského zákoníku nedošlo k narušení soukromí jiné osoby, neboť předmětný záznam byl pořízen a použit k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Žalovaný shodně s dopravním úřadem rozhodujícím o pokutě považoval za nadbytečné provést důkaz výslechem řidiče, a to s odkazem na § 20 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, když povinnost, která byla porušena, je v ustanovení § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě uložena přímo dopravci. V daném případě bylo ztotožněno, že řidič, který dopravu prováděl, se přihlásil do aplikace UBER pod přihlašovacími údaji, které jeho činnost přiřadily dopravci, jak je zřejmé ze zaslané faktury. Žalovaný měl současně za to, že dopravní úřad zjistil dostatečně stav věci z osvědčení učiněným popisem v exekutorském zápise, který je podložen doklady a zobrazeními z aplikace UBER.

7. Žalovaný se dále ve svém rozhodnutí zabýval změnou právní úpravy, kterou přinesl zákon o odpovědnosti za přestupky s účinností od 1. 7. 2017, podle něhož se odpovědnost za správní delikty posoudí jako odpovědnost za přestupky v případě, pokud to je pro pachatele příznivější. Žalovaný neshledal příznivější úpravu v běhu subjektivní a objektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení ani v délce promlčecí doby. Příznivější úpravu shledal po účinnosti zákona č. 304/2017 Sb. s účinností od 4. 10. 2017, kterým byly horní hranice pokut sníženy v souvislosti s aplikací asperační zásady při ukládání trestu. Učinil tak shodně s dopravním úřadem, který rozhodoval ve věci v prvním stupni řízení, kdy byla zohledněna snížená horní hranice výše pokuty, a to ve výši 350 000 Kč. Žalovaný dále zohlednil, že zákonem č. 115/2020 Sb. došlo k liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k využívání populárních mobilních aplikací, avšak nikterak nedošlo ke změně horní hranice pokuty za projednávaný přestupek. I po novele provedené citovaným zákonem i podle nové právní úpravy je přestupkem, jestliže dopravce provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby nebo vozidlem cestujícího. Tyto podmínky nebyly v dané věci splněny. Žalovaný vysvětlil význam dodržování povinností dle § 21 odst. 1 písm. a) a § 21 odst. 6 zákona o silniční dopravě s tím, že tyto povinnosti trvají a nelze hodnotit novou právní úpravu za příznivější.
8. Žalovaný přistoupil na odvolací námitky nepřiměřenosti výše uložené pokuty a učinil vlastní správní uvážení. Vedle závažnosti projednávaného jednání žalobce, o kterém pojednal z hlediska ohrožení zákonem chráněných zájmů a hodnot ve veřejné dopravě, žalovaný přihlédl ke stávající správní praxi a k situaci, která byla v dopravě v důsledku situace na území České republiky od 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 a následně také k situaci od 5. 10. 2020, kdy z důvodu pandemie COVID-19 byl vyhlášen nouzový stav a bylo omezeno podnikání. Žalovaný shledal, že pokuta uložená ve výši 75 000 Kč není přiměřená obvyklé rozhodovací praxi v daném období, kdy na začátku roku 2017 byly ukládány pokuty dle uvedených skutkových okolností v rozmezí 70 000 – 100 000 Kč. Proto uvážil, že uložení pokuty, resp. změna, kterou učinil v napadeném rozhodnutí o výši pokuty v částce 75 000 Kč, odpovídá skutkovým okolnostem případu a nevybočuje z obvyklé rozhodovací praxe dopravního úřadu za obdobné skutky spáchané na začátku roku 2017. Vedle uvedeného však žalovaný pojednal ještě o vývoji výše pokuty ukládané za porušení zákona o silniční dopravě od roku 2015, kdy docházelo k postupnému zvyšování pokut a k tomu, že provozovatelům taxislužby realizujícím přepravy v aplikaci UBER byly

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

veřejně známé a přístupné informace o podmínkách pro poskytování těchto služeb a žalobce se dopustil předmětného přestupku v době, kdy tyto skutečnosti byly veřejně známé a přístupné a kdy zákon o silniční dopravě stanovoval podmínky pro poskytování přeprav pro cizí potřeby za úplatu. Ve vztahu k polehčujícím okolnostem, které žalovaný spatřoval v tom, že za situace omezeného podnikání v důsledku pandemie COVID-19 byly pro dopravce omezeny zdroje příjmů i s ohledem na předmět jeho podnikání, předpokládal, že finanční rezerva žalobce nemusí být natolik zásadní, aby mu umožnila přečkat období pandemie a souvisejících opatření, a z těchto důvodů považoval za potřebné odsunout účinky vydaného rozhodnutí, proto přistoupil ke změně lhůty pro uhrazení pokuty a nákladů řízení na dobu 7 měsíců od rozhodnutí. Současně poukázal na možnost žalobce požádat správce daně o posečkání s úhradou pokuty nebo její rozložení do splátek.

9. Na základě všech shora uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí o vině žalobce s tím, že toto rozhodnutí je založeno na jediném důkazu k prokázání viny v přestupkovém řízení, jímž je exekutorský zápis č. 034 Exz 3/2017, pořízený v příkrém rozporu s pravomocí exekutora a bez vědomí dopravce. Tento zápis měl být sepsán dle ust. § 77 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) za situace, kdy exekutorka sama objednala, učinila a zaplatila jakousi přepravu, o čemž poté provedla exekutorský zápis. Takový zápis, jímž sama exekutorka osvědčila skutečnost, kterou svým jednáním sama navodila, nemůže být použit ani jako podnět k zahájení jakéhokoli trestního řízení přestupkového. Nadto si exekutorka, která vystupovala při tvrzeném a zaznamenaném jednání, vytvořila smyšlený profil ep3618@seznam.cz, čímž došlo k rozporu s exekučním řádem, jenž nedovoluje zastřené jednání a úkony v postavení agenta provokatéra, agenta kontrolora nebo agenta tajné služby (ať již civilní nebo vojenské) vystupující pod smyšlenou krycí identitou. Žalovaný v rámci posouzení zákonnosti přestupkového řízení již ze samé zjevné podstaty smyšleného profilu ep3618@seznam.cz musí odmítnout takový důkaz a měl provést řádné dokazování. Pakliže by exekutorský zápis, resp. nějaké úkony prováděla skutečně exekutorka JUDr. Eva Jablonská jako cestující, pak by musela nutně vystupovat pod e-mailem podatelna@uradexekutora.cz, resp. pod jiným, zřízeným na doméně 2. Řádu uradexekutora.cz.
11. Dle žalobce žalovaný nemůže jen z toho, že právní řád považuje exekutorský zápis za veřejnou listinu, bez dalšího pokládat takovou listinu za zákonný důkaz, přičemž vůbec neposoudí, zda taková listina splňuje nároky kladené na veřejnou listinu, tedy zda je sepsána v souladu se zákonem. Postup exekutorky, která si v pozici tajného agenta sama navodila skutek a sama o něm sepsala osvědčující exekutorský zápis, je postupem nezákonným, v rozporu s § 77 exekutorského řádu. Je v rozporu s institutem „nezávislého“ osvědčení skutkového děje státním orgánem v rámci jeho veřejné pravomoci a neslouží účelu prokazování nároků ve smyslu citovaného ustanovení exekučního řádu. Žalobce uvedl, že v průběhu řízení zpochybnil průběh přepravy, jak je popsán v exekutorském zápise a objektivnost exekutorského zápisu. Napadené rozhodnutí stojí ohledně vytýkaného skutku na nezákonném důkazu a je v rozporu s právem na spravedlivý proces, kdy exekutorský zápis obchází institut svědecké výpovědi a obchází rovněž podstatu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

provádění veřejné kontroly podle předmětných zákonných norem. Zachycovat projevy a osobní údaje druhých osob bez jejich vědomí je možné pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci k tomu určených právních institutů.

12. Nelze připustit, že exekutorský zápis je možné použít jako důkazu, protože se nejedná o veřejnou listinu nadanou bez dalšího presumpcí správnosti podle ust. § 53 odst. 3 správního řádu, resp. ust. § 567 zákona č. 89/2012 Sb. Takový výklad je v rozporu s výše uvedenými závěry a základními principy demokratického právního státu. V exekutorském zápise také absentuje ztotožnění řidiče, který cestujícímu přepravu poskytl. Dokonce zde absentuje i uvedení cestujícího. Nebylo ani řádně prokázáno, kdo byl cestujícím, je zde pochybnost, že by domnělou jízdu vykonala JUDr. Eva Jablonská, exekutorka. Žalobce výslovně sporoval od zahájení přestupkového řízení, že by přepravu osobě sepisující exekutorský zápis poskytl. Žalobce výslovně uvádí, že fakturu nikdy nevystavoval osobě vystupující pod profilem ep3618@seznam.cz a není mu známo, kdo fakturu vystavil a kdo je tato osoba vystupující pod smyšleným profilem ep3618@seznam.cz.
13. Není možné souhlasit ani s názorem žalovaného, že nemohlo dojít k narušení soukromí dopravce. Přitom žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 60/2009-119 i na nálezy Ústavního soudu I. ÚS 191/05. Uvedená judikatura se týká utajovaného zachycování projevů taxikáře orgány veřejné moci pro účely správního trestání, avšak její závěry se plně uplatní i při utajovaném zachycování projevů jakýchkoliv řidičů v exekutorských zápisech. To samé platí mutatis mutandis i pro zachycování projevů osobní povahy, resp. záznamů, podobizen osob či jiných osobních údajů (osob) v exekutorských zápisech bez svolení takových osob. Přitom sám žalovaný odkazuje na to, že exekutorka nebyla registrována pod svým pravým jménem do aplikace UBER a přesto považuje takový postup za souladný s jím samým uváděnou znalostí fungování aplikace UBER. Pakliže by tomu tak skutečně bylo, pak jistě žalovaný musí znát, vzhledem ke znalostem odvolacího orgánu o fungování aplikace UBER z jeho úřední činnosti, že zaregistrování pod falešným jménem je v rozporu s fungováním aplikace UBER, a tedy při takové znalosti fungování aplikace nemůže žalovaný bez dalšího vůbec myslitelně závazně dovozovat, že nějaká osoba jménem JUDr. Eva Jablonská byla tím, kdo jízdu vykonal.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí využil nezákonné důkazy a zejména porušil trestní zásadu, že vina musí být v trestním řízení bez důvodných pochybností prokázána na základě zákonných důkazů, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
15. Žalobce dále namítal, že žalovaný rovněž uložil žalobci nezákonnou a zjevně nepřiměřenou sankci a to přesto, že snížil původní výši pokuty z částky 150.000 Kč na současnou, ve výši 75.000 Kč.
16. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil přítěžující okolnosti, když jako přítěžující okolnost hodnotí nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Podstatou přestupku podle ust. § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě je to, že dopravce v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby. Pakliže není vozidlo evidováno jako vozidlo taxislužby (nejedná se tedy o vozidlo taxislužby), pak není možné ani dovozovat to, že by přítěžující okolností mělo být to, že takové vozidlo není předepsaným způsobem označeno (žlutá střešní svítlna s nápisem TAXI, jméno a příjmení obviněného) a není vybaveno taxametrem, takže nesplňuje podmínky vybavení k provozu dle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

17. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že se při stanovení výše (výměry) trestu u právnické osoby nepřihlíží obecně k majetkovým poměrům ani osobním poměrům, že žalovaný výši pokuty poměřuje jen a pouze korektivem tzv. likvidační pokuty s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133. Žalobce uvádí, že uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je v tomto aspektu překonané vývojem právní úpravy. Výčet uvedený v ust. § 37 zákona č. 250/2016 Sb. je pouze demonstrativní, a proto je nutné dovodit, že i u právnických osob je nutno přihlížet k osobním i majetkovým poměrům, a to i mimo korektiv likvidační pokuty. Principy trestního práva se zcela nutně využijí i v přestupkovém právu s ohledem na obdobnou úpravu v zákoně č. 418/2011 Sb., přičemž dle zásady jednotnosti právního řádu, resp. jednotnosti právního odvětví, je nutno takto postupovat a vykládat i právní úpravu přestupkového práva. Proto i v přestupkovém řízení musí žalovaný jako trestní kvazitribunál ve smyslu čl. 6 Úmluvy při stanovení výše sankce přihlídnout také k poměrům právnické osoby, včetně její dosavadní činnosti a jejích majetkových poměrů. Žalovaný musí přihlídnout také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí činnost právnické osoby a přezkoumatelně odůvodnit, jak postupoval při posuzování majetkových poměrů žalobce. Konstatace účetními závěrkami je bezobsažná a nepřezkoumatelná. Žalobce má za to, že v případě, kdy by žalovaný dospěl k závěru, že obviněný případně neposkytl součinnost ohledně svých osobních poměrů a tyto jsou z nějakého – řádně zdůvodněného důvodu – nedostatečné, je nutno postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku. Žalovaný takto při úvahách stanovení výše pokuty zjevně nepostupoval a zatížil napadené rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
18. Žalobce uvedl, že při ukládání správního trestu pokuty je nutno dodržovat mimo jiné princip individualizace trestu, který znamená, že správní orgán má účastníku řízení vysvětlit, jaké konkrétní okolnosti vzal při svém rozhodování v potaz a proč mu byl uložen správní trest pokuty v té konkrétní výši. Odůvodnění takto individualizované sankce musí precizním způsobem osvětlit všechny uvažované okolnosti tak, aby zde nebyla sebemenší pochybnost ohledně výměry ukládané sankce, její adekvátnosti a spravedlnosti pro ten konkrétní subjekt. Žalovaný při stanovení správního trestu pokuty požadavkům na individualizaci trestu nedostál.
19. Žalobce namítal, že při posuzování výše pokuty, která je trestní sankcí, je také, při zachování jednotnosti aplikace právního řádu, nutné přihlížet k délce trestního řízení správního, obdobně jako tomu je v trestním řízení. Žalobce v tomto směru vytýká žalovanému absenci úvah ve třech rovinách :
- 1) v rovině úvah opírajících se o přestupkové předpisy,
 - 2) v testu proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápané osobní svobody (rovina ústavní) a
 - 3) promítnutí nepřiměřené délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina mezinárodně právní odpovědnosti).
20. K tomu uvedl, že v případě vydaného rozhodnutí nebyly dodrženy zákonné lhůty, které jsou obecně v délce 30 dnů, resp. 60 dnů.
21. Žalobce měl spáchat přestupek dne 12.1.2017. Řízení bylo zahájeno dne 4.1.2018. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 12.3.2018, odvolací

rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 11.2.2021. Správní orgány tak svým rozhodováním zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení a tím porušily právo žalobce na spravedlivý proces. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 3300/2013 ve věci náhrady dle zák. č.82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, žalobce poukázal na vliv nepřiměřené délky řízení na mírnější výši trestu. Tuto úvahu musí správní orgán při překročení lhůty pro vydání rozhodnutí učinit explicitně. Žalovaný takto nepostupoval a zcela tuto rovinu opomenul, i když by takto posuzovat trestní řízení správní měl ex officio, a to právě proto, že rozhoduje o trestu za správně-deliktní jednání podle čl. 6 Úmluvy.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný se vyjádřil především k námitkám, že napadené rozhodnutí je postiženo závažnou vadou nezákonnosti založené na využití exekutorského zápisu jako důkazu pořízeného v rozporu s pravomocemi exekutora. Uvedl, že cílem a smyslem zápisu mělo být získání důkazu v řízení před soudem či jiným orgánem, kdy podatel požádal o osvědčení skutkového děje. Ten byl zachycen v objednání přepravy v jejím průběhu a ukončení včetně zaplacení a zaslání dokladu o přepravě a jízdného.. Nebylo rozhodné, pod jakým jménem byla exekutorka, jakožto osoba prověřená k osvědčení skutkového děje zaregistrována do aplikace UBER, když přihlášení do aplikace je umožněno i pod jiným jménem či označením, aniž by bylo nutné zadávat pravdivé osobní údaje. Žalovaný uvádí, že osvědčení o průběhu přeprav v oblasti zprostředkovaných aplikací UBER nebylo shledáno v rozporu se zákonem v obdobných případech, které řešil Městský soud v Praze, např. v rozsudcích č. j. 5 A 84/2017-62 nebo č. j. 10 A 121/2017-39, a to v případě pořízení exekutorského zápisu. Žalobcem uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu je žalovanému známa, avšak týká se zcela jiných situací, a to pořizování audiovizuálních záznamů kontrolními pracovníky dopravního úřadu. V nyní posuzovaném případě nedošlo k zaznamenání průběhu přepravy při činnosti dopravního úřadu pro jeho úřední účely, nýbrž šlo o popis průběhu přepravy od jejího objednání po obdržení dokladu o zaplacení. Ve smyslu citované judikatury Městského soudu nedošlo k narušení soukromí dopravce, ale šlo o kvalifikované písemné svědectví o přepravě přítomného exekutora, co by osoby státem pověřené exekutorským úřadem. Nelze proto souhlasit s námitkou žalobkyně, že zachycovat projevy druhých osob bez jejich vědomí lze pouze na základě předchozího povolení soudu v rámci k tomu určených právních institutů. Přestože žalobce v rámci prvoinstančního řízení rozporoval zákonnost exekutorského zápisu a žádal o výslech řidiče, který přepravu provedl, neuvedl v požadavku na výslech údaje nezbytné pro identifikaci řidiče, ani nepředestřel takovou skutkovou verzi, která by se odlišovala od té, o níž byl pořízen exekutorský zápis. Žalobce v průběhu řízení pouze paušálně popíral zákonnost exekutorského zápisu bez alternativní skutkové verze, kterou by věrohodně co do tvrzení důkazů doložil. Přílohy exekutorského zápisu spolu věcně souvisejí a logicky na sebe navazují. Odpovídají údaje o výši jízdného a zaplacení jízdného na faktuře vzhledem rozpisu jízdného a není pochyb, že se týkají popsané přepravy. Z těchto důvodů žalovaný převzal do svého rozhodnutí závěry dopravního úřadu a taktéž shledal stav věci za prokázaný v souladu s právními předpisy.

23. Žalovaný odmítl námitku účelového obcházení institutu svědecké výpovědi, neboť exekutorský zápis neobsahuje sdělení řidiče, ale dokládá to, že žalobkyně byla sankcionována za to, že provozovala taxislužbu nevidovaným vozidlem jako vozidlo taxislužby. K této skutečnosti pak není relevantní, o čem řidič při přepravě hovořil. Označení a vybavení vozidla je prokazatelně exekutorským záznamem prokázáno s tím, jak bylo vybaveno vozidlo taxametrem, koresponduje i způsob účtování a dokladování ceny za přepravu. Z exekutorského zápisu, resp. z fotodokumentace displeje telefonu vyplynulo, že přepravu poskytla osoba se jménem „Lukas“ vozidlem určité tovární značky s určitou SPZ a že doprava byla poskytnuta žalobcem..
24. Žalovaný dále nesouhlasil ani s námitkami žalobkyně týkajícími se přitěžujících a polehčujících okolností, když poukázal na vysokou závažnost projednávaného jednání a ohrožený veřejný zájem na řádném provozování taxislužby jakožto veřejné dopravy, kdy řádná evidence vozidla v evidenci vozidel taxislužby má pozitivní význam. Žalovaný uvedl, že neplnění povinnosti vázaných zákonem o silniční dopravě na vozidlo taxislužby (nevybavení vozidla) nebylo posuzováno jako přitěžující okolnosti, ale zároveň absentovaly polehčující okolnosti, za které by jinak bylo považováno vybavení vozidla tak, aby vozidlo mohlo být identifikováno jako vozidlo taxislužby. V takovém případě by nedošlo k porušení veřejného zájmu závažným způsobem, ale šlo by o administrativní delikt.
25. K výši pokuty žalovaný uvedl, že posuzoval z veřejně dostupných rejstříků a seznamu majetkové poměry žalobce, neboť ten nikterak nedoložil svou námitku likvidačního dopadu pokuty. Vyšel z dokladů ve sbírce listin k účetním uzávěrkám za rok 2016, 2017 a 2018 a z porovnání vykázaných tržeb, výkazu ztrát, podílu v aktivech a výše cizích zdrojů dovodil, že tyto doklady nedávají relevantní obraz o majetkových poměrech žalobce. Své správní uvážení o výši pokuty dovozoval z judikatury Nejvyššího správního soudu a rovněž posoudil, že v daném případě byla uložena pokuta ve výši nedosahující trojnásobku průměrné hrubé mzdy v České republice v lednu 2017 a byla uložena žalobci jako právnické osobě. Žalobce za rok 2017 vykázal osobní náklady ve výši 527 000 Kč, což svědčí o tom, že měl zaměstnance, i když žádné náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění neměl.
26. K námitce nepřiměřené délky řízení žalovaný konstatoval, že správní orgány jsou při vydávání rozhodnutí vázány pořádkovými lhůtami, jejichž překročení však nemá vliv na zákonnost závěrů, k nimž správní orgány dospěly při posuzování právní stránky věci. Správní orgány jsou vázány délkou promlčecí doby spáchaných přestupků v závislosti na sazbě pokuty dle § 30 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalovaný neshledal dobu řízení za nepřiměřenou a podmiňující její promítnutí do ukládaného trestu. Tento postup je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 257/2020-37, který k obdobné námitce jiného dopravce využívajícího aplikaci UBER nepřisvědčil kompenzaci výše trestu s ohledem na přiměřenou délku řízení.
27. Žalovaný má za to, že v předmětné věci postupoval v souladu s právními předpisy a dostatečně se vypořádal s námitkami žalobkyně a odpovídajícím způsobem změnil výši trestu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

28. Žalobce v replice ze dne 23.1.2022 k vyjádření žalovaného nesouhlasil s prokázáním viny žalobce na základě exekutorského zápisu jako veřejné listiny s tím, že taková listina podle ust. § 77 exekučního řádu není ve spise založena.
29. Uvedl, že žalovanému musí být zřejmé, že smyšlený profil „ep3618@seznam.cz“ si mohl vytvořit kdokoliv a je zřejmé, že toto není vůbec e-mailová adresa osoby vystupující pod jménem JUDr. Eva Jablonská, exekutorka. Skutečná exekutorka, kterou správní orgány považují za cestující, by nutně musela vystupovat pod e-mailem podatelna@uradexekutora.cz, resp. jiným zřízeným na doméně 2. řádu uradexekutora.cz. Jinak nejde o řádný výkon exekutorského oprávnění. Žalovaný ze své správní praxe zná, účet UBER nesmí být zřízen a používán v rozporu se zákonem.
30. K osvědčování skutkového děje žalobce zopakoval své výhrady vůči postupu exekutorky a porovnal smysl pořízení exekutorského zápisu se zápisem notáře s tím, že při osvědčování skutkového děje nelze zasahovat do děje a být jeho třeba i jen pasivní součástí nebo děj hodnotit. Poukázal na povahu činnosti exekutora při sepisování exekutorského zápisu, který je vrchnostenskou činností, a proto platí, že podle čl. 2 odst. 3 Ústavy musí státní orgány postupovat zákonným způsobem tak, jak předvídá základní úprava výkonu vrchnostenské moci.
31. Žalobce uvedl, že výslovně od zahájení přestupkového řízení sporoval, že by přepravu osobě sepisující exekutorský zápis poskytl. Není známa totožnost řidiče, který měl poskytnout přepravu a není známa ani totožnost „cestujícího“ pod profilem „ep3618@seznam.cz“.
32. Ve správním řízení nebyly provedeny žádné zákonné důkazy, ze kterých by bylo možno určit, kdo byl dopravcem dané přepravy, natož řidičem či cestujícím. Žalobce výslovně uvádí, že fakturu nikdy nevystavoval osobě pod profilem ep3618@seznam.cz, a není mu známo, kdo fakturu vystavil a kdo je osoba pod profilem ep3618@seznam.cz. Další „důkazní“ deriváty, které zmiňuje žalovaný, vycházející z takového nezákonného prvotního důkazu pak nelze v řízení o trestním obvinění vůbec použít.
33. Oba správní orgány tak flagrantně porušily základní práva obviněného, na kterého dopadají všechny zásady týkající se zákonného dokazování přestupku a prokázání viny, přičemž se jedná o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy.

VI. Duplika žalovaného

34. Žalovaný ve své reakci na repliku žalobce uvedl, že podstatné pro posouzení stavu věci je, že byla prokazatelně objednána a provedena přeprava, jejíž okolnosti byly sepsány do exekutorského zápisu, který obsahuje náležitosti požadované § 79 exekučním řádem. Exekutorský zápis se tak stal relevantním podkladem pro zahájení a vedení řízení o přestupku.
35. Takový postup byl shledán za souladný s právními předpisy a rozsudky Městského soudu č.j.. 10 A 35/2021 a č. j. 11 A 63/2021, v rámci nichž byly řešeny obdobné námitky, jako v tomto řízení, a soudy shledaly, že exekutorský zápis nezákonným způsobem získán nebyl. Ani z vyjádření Exekutorské komory na dotaz Městského soudu v Praze k případu projednávaném pod sp. zn. 18 A 35/2021 nevyplývá, že by objednání přepravy exekutorem a sepsání exekutorského zápisu o provedené přepravě měly být porušeny podmínky stanovené pro osvědčení skutkového děje exekučním řádem.

36. K námitkám ztotožnění řidiče a cestujícího žalovaný poukázal na to, že žalobce navrhl provedení výsledku řidiče již v rámci vyjádření v řízení o přestupku, přičemž uváděl, že mu není známo, kdo přepravu exekutorovi poskytl a navrhl tak provedení výsledku neurčité osoby, nicméně dopravní úřad k tomu poukázal na nadbytečnost výsledku řidiče s odkazem § 20 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., když odkázal na obeznámení řidiče dopravce s přihlašovacími údaji do aplikace Uber, na přiřazení i poskytnuté přepravy řidičem dopravci a vystavení faktury za provedenou přepravu jménem dopravce. Z případu je zřejmé, že dopravce zmocnil společnost Uber B. V. k vystavování faktur za zprostředkovanou přepravu a poskytnutím přihlašovacích údajů řidiče do aplikace Uber umožnil, aby za provedenou přepravu osobou, která se pod přihlašovacími údaji dopravce přihlásí do aplikace Uber, byly vystaveny faktury jeho jménem. Řidič měl k dispozici přihlašovací údaje dopravce, které mu umožnily přihlásit se do aplikace Uber a jím poskytnutou přepravu přiřadit dopravci. Žalobce měl odpovědnost za provádění podnikatelské činnosti bez ohledu na to, jaká osoba ji pro něj vykonávala.
37. Údaje na jednotlivých dokladech k přepravě jsou nejenom ve vzájemném souladu, ale i v souladu se zaznamenanými údaji při objednání přepravy. Žalobce musel mít zřízen u aplikace Uber uživatelský účet coby poskytovatel přeprav a řidič musel mít přístup k přihlašovacím údajům žalobce, která ho v systému uvedla jako řidiče a zároveň si žalobce do systému společnosti Uber evidovala vozidlo, kterým byla poskytnuta přeprava.
38. V oznámení o zahájení řízení je však uvedena identifikace faktury vystavené ve jménu dopravce - faktura vydaná Uber B. V. ve jménu: Fair Capital Investments s.r.o. (dřívější název obchodní firmy), IČO: 05210402), která ve spojení se „stvrzenkou Uber“ zaslanou cestující na její elektronickou adresu: ep3618@seznam.cz jednoznačně identifikuje předmětnou přepravu. Pokud tedy společnost Uber vystavila fakturu s údaji o dopravci, je nepravděpodobné, že by nebyla přímá souvislost mezi přepravou a touto fakturou, která mohla být vygenerována pouze, pokud se nejprve dopravce registroval v systému společnosti Uber se svými identifikačními údaji, údaji o vozidlech a řidičích, a následně by se řidič v souvislosti s poskytnutou přepravou nepřihlásil přes mobilní telefon či jiné obdobné zařízení do aplikace Uber, nepochybně po zadání osobního hesla, resp. jiných přihlašovacích údajů.
39. Je velmi nepravděpodobné, že by si dopravce nevšiml, že pod jeho jménem podniká jiná osoba, z jehož činnosti mu plynou tržby, čímž využívá výsledku takového jednání řidiče. Dle žalovaného není pochyb o dopravci, jenž přepravu poskytl, a současně uvádí, že umožňují-li přihlašovací údaje přiřadit jednání řidiče dopravci, je odpovědností dopravce jakožto právnické osoby, jak tyto své přihlašovací údaje chrání a komu je poskytne.
40. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl a nedoložil svůj postup v případě podezření, že jeho údaje k přihlášení do aplikace Uber byly zcizeny či řidičem zneužity. Je nepravděpodobné, že by takovéto zneužití či krádež údajů, popř. zařízení s těmito údaji neohlásil příslušným orgánům, kdy tyto případné skutečnosti mohl dovodit na základě vyplacených částek jízdného po odečtení provize za užívání aplikace Uber nebo i po oznámení o zahájení řízení v dané věci a žalobce k tomu nepřistoupil ani v reakci na poukaz dopravního úřadu v prvonistančním rozhodnutí při znalosti řidiče a jeho zadání osobního hesla, resp. přihlašovacích údajů, které jsou spojeny s dopravcem uvedeným na faktuře. Žalobce v řízení ani nenamítal, že by cestující byla tajena identita spolupracujícího dopravce, který přepravu poskytl, nebo že by v tomto směru docházelo k poskytování nepravdivých údajů. Faktury vyhotovované v aplikaci Uber jménem spolupracujících

dopraců jsou v daném směru obecně důvěryhodné. Za zmínku v této souvislosti stojí i skutečnost, že dopravci využívající aplikaci Uber prostřednictvím téhož právního zástupce pravidelně namítali, že údaje o smluvních stranách smlouvy o přepravě a o vlastní poskytnuté přepravě jsou natolik komplexní a věrohodné, že by se mělo dokonce jednat o uzavření písemné přepravní smlouvy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.

41. Žalovaný má tedy za prokázané, že přeprava byla provedena tak, jak je uvedeno v exekutorském zápise, který je doplněný o porízené přílohy a následně došlo prostřednictvím podkladů uvedených v rozhodnutí ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy že žalobce jako dopravce spáchal přestupek podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě tím, že provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby.
42. Nad rámec žalovaný uvádí, že dopravci používající aplikace Uber opakovaně argumentovali splněním podmínek pro smluvní přepravu uzavřením smlouvy o přepravě, faktury zasílané objednateli přepravy jsou věrohodnými důkazy, že došlo k uzavření přepravní smlouvy mezi objednatelem a dopravcem. I v tomto případě lze shrnout, že z faktury věrohodně vyplývá, že dopravcem odpovědným za provedenou přepravu byl právě žalobce. Žalovaný znovu zdůraznil, že předmětem tohoto řízení však bylo, že byla taxislužba provozovaná vozidlem, které nebylo evidované jako vozidlo taxislužby. Evidence vozidla jako vozidla taxislužby je primární povinností každého dopravce, který tak státním orgánům sdělí, jaká vozidla využívá k podnikatelským účelům. Žalobcem v tomto případě došlo k ohrožení zákonem chráněných zájmů a hodnot ve veřejné dopravě, kdy nejen nesplnil informační povinnost vůči státu a cestujícím, ale především nedovoleně narušil podnikatelské prostředí a veřejný zájem na zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu a cestujících a ochraně práv cestujících. I s odkazem na § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je žalovaný toho názoru, že žalobce významným způsobem porušil zákon o silniční dopravě, když provozoval taxislužbu, aniž by vozidlo evidoval jako vozidlo taxislužby, čímž poškodil rovné podnikatelské prostředí a za takové jednání by jí měl být uložen správní trest. Žalovaný tedy shledal námitku žalobce, že o přepravě nemá žádné informace, tedy že nezná řidiče či cestujícího, potažmo kontrolní orgány neznají dopravce, který přepravu provedl, za účelovou.
43. K neprovedení navrhovaného důkazu žalovaný uvedl, že dle § 52 správního řádu není správní orgán vázán důkazním návrhem účastníka řízení, musí vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Zdůrazňuje však, že i případný výslech osoby, která měla provést přepravu, by nezměnil nic na přeprava byla provedena jménem žalobce a žalobce nepředložil žádný věrohodný argument nebo jinou verzi skutkového děje, netvrdil například odcizení vozidla i telefonu s přístupy do aplikace Uber nebo jiné skutečnosti, jak již žalovaný uvedl výše.
44. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a její citaci z rozsudku sp. zn. 5 As 29/2009 a č. j. 5 As 29/2009-48, podle níž nemusí být vždy provedeny důkazy navržené účastníkem řízení, je-li toto odůvodněno, žalovaný uvedl, že ze strany žalobce nebyl dostatečně identifikován navržený důkaz, nicméně i kdyby byl žalobcem tento důkaz konkretizován, řidič by nemohl zpochybnit zjištěné skutečnosti. Pokud by řidič při výslechu uvedl, že neměl řádnou pracovněprávní smlouvu se žalobcem, popř. by tvrdil, že ho zaměstnává někdo jiný apod., i tak by bylo jednoznačně prokázáno, že přeprava byla poskytnuta žalobcem, jak vyplývá z doložené faktury, platby za provedenou přepravu a přičitatelnosti jednání ve prospěch dopravce ve smyslu zákona o odpovědnosti za

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

přestupky. Žalovaný je toho názoru, že dopravní úřad i on vyhověli dikci ustanovení § 52 správního řádu, když neprovedení důkazu navrhovaného žalobcem odůvodnili jeho nadbytečnost, resp. absenci důkazní hodnoty relevantní pro správní řízení.

VII. Replika žalobce k duplice žalovaného

45. Žalobce v reakci na dupliku žalovaného setrval na svých námitkách nezákonnosti použití exekutorského zápisu s odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze č.j. 18A 35/2021-57, č.j. 11A 90/2021 a č.j. 11A 62/2021, na nezákonném jednání exekutorky pod smyšleným jménem a na neprovedení dokazování výsledkem řídiče k tomu, zda přeprava vůbec proběhla. S odkazem na Všeobecné obchodní podmínky aplikace UBER žalobce uvedl, že tato aplikace neumožňovala, aby se někdo vydával za někoho jiného, jednalo by se o rozpor s těmito podmínkami.

VIII. Jednání před soudem

46. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích uvedených žalobcem v žalobě a žalovaným ve vyjádření k žalobě, a následně oběma účastníky v několika dalších podáních.
47. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích uvedených žalobcem v žalobě a žalovaným ve vyjádření k žalobě, a následně oběma účastníky v několika dalších podáních.
48. Zástupce žalobce ve svém přednesu žalobce za stěžejní otázku považoval užití exekutorského zápisu jako důkazu o vině žalobce a namítal nezákonnost tohoto zápisu a postupu exekutorky, poukázal na srovnatelnost exekutorského zápisu s ověřováním dle notářského řádu, na zastřené jednání exekutorky používající fiktivní mailovou adresu. K uvedenému zmínil judikaturu Městského soudu, která se vystupováním exekutorky a následným užitím exekutorského zápisu v rozporu se zákonem zabývala.
49. Zástupkyně obhajovala postup žalovaného kdy uvedla jako podstatné, že předmětná přeprava byla uskutečněna a že ji provedl žalobce. Z aplikace platformy UBER vyplývá, že přeprava proběhla na účet dopravce, jemuž je přiřítelné přestupkové jednání, které bylo ověřeno v evidenci vozidel taxislužby. Postup v dané věci odůvodňovala masovým porušováním povinností osob podnikajících v taxislužbě a snahou provozovatelů zmapovat dění na trhu dopravních služeb.
50. Soud neprovedl dokazování důkazními prostředky navrženými v podané žalobě a v replikách žalobce, když dokazování internetovými stránkami, týkajícími se pravomoci úřadu exekutora a Smluvními podmínkami UBER B.V. nepovažoval soud za nezbytné k posouzení skutkového a právního stavu v této věci, k němuž považoval za dostatečné podklady ve spise, vztahující se k tomuto konkrétnímu případu přestupku.

IX. Posouzení věci Městským soudem vPraze

51. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů.
52. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

53. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která se prolíná jak námitkami směřujícími do podstaty přestupku a rozhodnutí o vině žalobce, tak do výše uložené pokuty. Tyto námitky soud neshledal důvodnými, neboť takovou vadu řízení neodrážejí v její podstatě a smyslu.
54. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
55. Vycházejí z optiky uvedené judikatury městský soud neseznal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Ostatně to, jak to učinily, je podrobeno žalobním námitkám. Žalobce tedy porozuměl tomu, na základě jakých důkazů správní orgány dospěly k závěru o vině žalobce a z rozhodnutí je také zřejmé, a nikoliv nedostatečně, jak uvažily o výši pokuty včetně změny její výše v napadeném odvolacím rozhodnutí. Obě rozhodnutí jsou řádně odůvodněna, jsou plně srozumitelná a v tomto směru nevykazují vadu řízení, pro kterou by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit.
56. Soud se dále zabýval věcnými námitkami žalobce na podkladě správního spisu, z něhož zjistil následující, pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.
57. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový správní orgán vycházel z exekutorského zápisu 034Exz3/2017 sepsaného dne 12.1.2017 soudní exekutorkou JUDr. Evou Jablonskou, v němž je uvedeno, že je osvědčením skutkového děje podle § 77 a násl. exekučního řádu. Co do obsahu je popisem objednání, provedení, stvrzení a zaplacení přepravy učiněné vozidlem FORD Focus sp. zn: 2AV6567 s řidičem „Lukas 4.72“. Přeprava byla provedena na trase ul. Libocká 633/71, Liboc s cílovým místem ul. Na Zátorce 6-7, v Praze 6 v době od 9.46 hod. do 10.00 hod. Cestujícím, který si přepravu objednal a byla mu poskytnuta, byla JUDr. Eva Jablonská – soudní exekutorka na základě dohody uzavřené mezi soudní exekutorkou a Sdružením pražských provozovatelů TAXIslužby z. s. a úkolem exekutorky bylo ověření skutkového děje, který za její přítomnosti nastal v souvislosti s objednávkou vozu prostřednictvím mobilní aplikace Uber, a zároveň osvědčení stavu věci, a to zejména zda je vozidlo přistavené na základě objednávky mobilní aplikace Uber označeno jako vozidlo taxislužby, zda je uvnitř vozidla viditelný taxametr, ceník jízdného.

58. Zápis dále popisuje provedení přepravy přistaveným autem s výchozím místem přepravy, označením vozidla a řidiče „Lukas 4.72“ Po provedení přepravy byl cestující doručen e-mailem na adresu ep3618@seznam.cz doklad nazvaný „Stvrzenky UBER s mailovou adresou UBER“ s potvrzením konkrétních údajů o přepravě a řidiči a po odkliknutí na další stránku se zobrazila faktura „ Tvá cesta“ s údaji o přepravě a ceně jízdy. Cestující zaplatila za přepravu částku 133.56 Kč.
59. Ve správním spise jsou jako přílohy 1-4 založeny doklady o provedené přepravě.
60. Prvním dokladem je fotodokumentace displeje mobilního telefonu dokládající setkání, resp. nástup přepravy v ulici Libocká v Praze 6, mapa trasy, označení řidiče „Lukas 47.2“ a označení vozidla FORD Focus, SPZ: 2AX XXXX . Druhým dokladem je listina označená jako „Stvrzenky Uber“ – Tvoje ranní cesta s Uberem, obsahuje mapku trasy přepravy s datem 12.1.2017 od 9.46 hod. do 10.00 hod na trase Libocká 633/71 do ulice Na Zátorce 5-7 v Praze 6 s vozidlem uberPOP a řidičem Lukas. Cena přepravy je uvedena v částce 133,56 Kč, doručení stvrzenky na adresu ep3618@seznam.cz s poděkováním, že si cestující (Marie) vybrala Uber. Stvrzenka obsahuje poutač k vyzkoušení přepravy pomocí Uber. Třetí doklad stvrzuje fakturaci na částku 133,56 Kč s rozpisem jízdného, mapovým znázorněním trasy přepravy, se stejnými časovými údaji o přepravě autem uberPOP, poskytnuté řidičem Lukas, s fotografií řidiče shodnou, jaká je ve fotodokumentaci mobilního displeje v příloze 1. Faktura je uvozena označením UBER a webové stránky UBER zmiňuje. Na druhé straně faktury je uvedeno, že je vydaná Uber B.V. ve jménu Fair Capital Investments s.r.o. (právní předchůdce žalobce – pozn. soudu) a v rohu faktury je uvedeno jméno Marie Kurkova.
61. Ve správním spise je dále založen výpis z rejstříku podnikatelů v silniční dopravě, který k vozidlu SPZ 2AV 6567, nepotvrzuje evidenci vozidla provozovaného jako taxi.
62. Řízení ve věci přestupku bylo zahájeno na základě exekutorského zápisu, který byl vyhotoven na základě podnětu k zahájení řízení pro porušení zákona v silniční dopravě podaným oznamovatelem - Sdružení pražských provozovatelů TAXIslužby z.s.. Podnět je rozsáhlým dokumentem obsahujícím jednotlivé případy porušení povinností při přepravě vozidly jezdícími pro UBER, které jsou obobně zachyceny v exekutorských zápisech.
63. Soud posoudil věcné námitky žalobce takto :
64. Z podané žaloby, dalších podání žalobce, jakož i z ústního přednesu před soudem, je zřejmé, že stěžejní a stále se opakující a zdůrazňovanou námitkou žalobce je tvrzení nezákonnosti exekutorského zápisu, resp. nezákonnosti postupu osoby, která zápis pořídila, okolností pořízení zápisu a jeho (ne)relevance v procesu dokazování.
65. Podle § 77 exekučního řádu k dalším činnostem prováděných exekutorem vyplývá, že exekutor na žádost sepíše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.
66. Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu je exekutorský zápis veřejnou listinou.
67. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

68. Uvedený výčet možných důkazních prostředků je demonstrativní, což znamená, že obecně exekutorský zápis je listinou, kterou lze použít jako důkazní prostředek, nicméně v daném případě předmětný exekutorský zápis jako listina s určitým obsahem k posuzovanému ději nesplňuje náležitosti exekutorského zápisu a není tak veřejnou listinou osvědčující určitý skutkový stav tak, aby bylo lze bez dalšího z takové listiny vycházet.
69. Městský soud v Praze se v řadě svých rozhodnutích zabýval otázkou důkazní použitelnosti exekutorského zápisu právě za okolností sepsání přepravy uskutečňované pomocí platformy UBER, který nebyl pořízen takovým způsobem, aby mohl být považován za exekutorský zápis s hodnotou veřejné listiny. Totiž postup, jakým byla listina i v tomto případě exekutorkou pořízena, vyvolává pochybnosti o zákonnosti tohoto zápisu jako veřejné listiny tak, aby její obsah byl vzat za osvědčení stavu věci, který popisuje. Soud přisvědčuje žalobci a ostatně i hodnocení jiných senátů Městského soudu v Praze v obdobných věcech, že pokud je exekutor do skutkového děje zapojen natolik, že tento děj vyvolá, je tohoto děje účasten a neoznačuje se jako exekutor, když vystupuje pod jinou identitou, nelze usuzovat na zákonnost pořízení exekutorského zápisu ve smyslu § 77 exekučního řádu a k takovému zápisu nelze přistupovat jako k osvědčení určité skutečnosti či děje.
70. V takovém případě osoba, nevystupující jako exekutor, byť exekutorem je, neosvědčuje děj exekutorským zápisem, a pokud není ani osobou pověřenou k výkonu kontroly dopravním úřadem, pak je pouze obvyklým cestujícím, jehož písemný záznam nebo sdělení, nemůže mít povahu veřejné listiny.
71. Vzhledem k blízké analogii mezi exekutorským zápisem podle § 77 exekučního řádu a notářským zápisem dle § 79 odst. 2 notářského řádu jsou v tomto ohledu relevantní i názory komentářové literatury k notářskému řádu. Podle té notář (obdobně tedy exekutor) „(v) žádném případě nemůže, má-li jít o osvědčení ve smyslu celkové úpravy osvědčování v § 72 a násl., zasahovat do děje, být jeho třeba i jen pasivní součástí nebo děj hodnotit. Jakékoli zásahy notáře, nebo případné ústní projevy v době skutkového děje nebo i před ním či po něm, jsou v rozporu s hlavním smyslem takového osvědčení. Tímto smyslem je pořídit písemný záznam děje, dokumentující to, že vůbec děj nastal a jak proběhl, a to nestrannou, nezávislou a nezúčastněnou osobou zaručující jistotu, že záznam bude odpovídat skutečnosti. (...) nepřiznivě důsledky takového chování notáře nutně by došlo ke znehodnocení významu osvědčení ve shora uvedeném smyslu. Osvědčit skutkový děj může notář jen stanovenou formou, tedy následně písemně, v notářském zápisu. I v samotném osvědčení ve formě notářského zápisu by se měl notář zdržet hodnocení skutkového děje.“ (Jindřich, M. § 79 In: Bílek, P., Jindřich, M., Ryšánek, Z., Bernard, P. a kol. Notářský řád. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 416–417.).
72. Citované závěry komentáře soud považuje za srozumitelné a přesvědčivé, dodává pak, že v posuzované věci se exekutorka na skutkovém ději nejen podílela, ale také jej navodila, což objektivně vzato nezaručuje nestranné a nezávislé zachycení děje. Předložený exekutorský zápis JUDr. Evy Jablonské – exekutorky ze dne 12.1.2017 nelze považovat za exekutorský zápis ve smyslu § 77 exekučního řádu, jelikož pro jeho vyhotovení nebyly splněny zákonné předpoklady. Z toho pak vyplývá, že předmětný zápis není ani nadán důkazní silou veřejné listiny dle § 79 exekučního řádu. Pokud by žalovaný své rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

postavil pouze na této jedné listině (svou povahou listině soukromé), aniž by k řádnému prokázání skutkového stavu neměl k dispozici jiné, věrohodné důkazy, nemohlo by jeho rozhodnutí v soudním přezkumu obstát.

73. Tak tomu však dané věci nebylo, neboť správní orgány měly k dispozici další doklady, prokazující skutkový stav, které sice byly připojeny k „exekutorskému zápisu“ jako doklady potvrzující pravdivost obsahu zápisu, jejich zdrojem však není exekutorský zápis (exekutorský zápis, resp. tvrzení v něm, je jejich *důsledkem*), neboť byly pořízeny v důsledku provedené přepravy - činnosti dopravce při fungování systému dopravní služby napojené na organizaci této služby založené na aplikaci přepravní služby UBER.
74. Městský soud ve své judikatuře (např. v rozsudku sp. zn. 10A 121/2017) objasnil podstatu fungování zprostředkovaných přepravních služeb na platformě UBER, když s odkazem na evropskou judikaturu nastínil podstatu přepravní služby UBER tak, že se skládá ze dvou činností (částí), a to ze zprostředkování dopravy, které probíhá elektronicky na dálku pomocí mobilní aplikace, jež je následováno samotnou dopravou poskytovanou jednotlivými řidiči. Tyto dvě činnosti přitom od sebe nelze oddělit, neboť navázání/zprostředkování kontaktu mezi řidičem a cestujícím není samostatnou činností, ani vedlejší činností, když bez této elektronické zprostředkovací platformy by nebylo ani přepravní služby, resp. bez pevného navázání přepravní služby na samotné zprostředkování takto organizované přepravy by nebylo ani odpovídající poptávky zákazníka. Provozovatel takto konstruované zprostředkovatelské aplikace a přepravní služby přitom kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, dopravce, obeznamuje cestujícího s odhadem jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To svědčí o propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od dopravce do přepravy vozidla jednotlivých řidičů, tj. včetně žalobce, kteří jsou tak pouze vykonavateli mezi jinými osobami smluvených jízd k požadavku zákazníka. Aplikace UBER tak přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplaty odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek ovlivňujících výslednou cenu.
75. Právě v projednávané věci svědčí doklady připojené k „exekutorskému zápisu“ o tom, že byla provedena přeprava určité cestující osobě po elektronicky proběhlém zprostředkování společností UBER, a to určitým vozidlem, jehož neevidenční jako vozidla taxislužby byla správním orgánem zjištěna.
76. Uvedené doklady nejsou „deriváty“, jak je nazývá žalobce, ale jsou samostatnými listinami, nevyvozenými z exekutorského zápisu, ale vystavenými v rámci uvedeného systému přepravní služby, což soud shodně se žalovaným považuje z *hlediska předmětné skutkové podstaty přestupku*, pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí za rozhodující. Žalobce byl v dané věci uznán vinným z přestupku, jehož skutková podstata nespočívá v jednání řidiče nebo ve vybavení vozidla, jehož popis by závisel na osobě cestujícího a jeho tvrzení, ale spočívá v právním statutu vozidla, jímž byla přeprava uskutečněna, totiž na tom, že vozidlo, jímž byla uskutečněna přeprava, nebylo evidováno v evidenci vozidel

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

taxislužby, tedy je založeno na důkazech v předložených listinách, že přeprava byla zaznamenaným vozidlem provedena a dále na zjištění, z rejstříku podnikatelů v silniční dopravě, že vozidlo není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

77. Pro takový závěr tedy skutečnost, že soudní exekutorka neuvedla svou pravou identitu je významná jen pro posouzení nezákonnosti exekutorského zápisu, ale nemůže vyvrátit skutečnost vyplývající z předložených dokladů, že přeprava byla poskytnuta osobě s identitou či jménem uvedených v dokladech o přepravě, a to prostřednictvím aplikace UBER a že byla uskutečněna *vozidlem, které není evidováno jako vozidlo taxislužby*. Jedině rozhodné tedy je, že taková přeprava byla přes platformu UBER cestující osobě poskytnuta vozidlem uvedeným v mobilní aplikaci a že tato mobilní aplikace v objednávce odpovídá vystavené stvrzence o přepravě a také následné faktuře vystavené ve jménu žalobce. Uvedené doklady o jízdě, popsané soudem již výše, naprosto odpovídají spojitosti služby zprostředkování s návazným a neoddělitelným systémem dopravní služby v systému aplikace UBER a je ve shodě s tím, jak funkci tohoto systému žalovaný popsal i v duplice vyjádření k žalobě.
78. Jestliže doklady, jímž je stvrzenka o přepravě a faktura, obojí ve věcné i časové návaznosti na důkaz fotodokumentací displeje mobilu při objednávce, byly vystaveny v důsledku jízdy a teprve na základě nich byl pořízen napadený „exekutorský zápis“, není důvodu, aby jejich pořízení a jejich obsah byly shodně jako exekutorský zápis považovány za důkazně nepoužitelné, neboť jsou důkazními prostředky ve smyslu § 51 správního řádu. Exekutorský zápis v tomto případě však má význam toliko listiny, jejíž obsah je určitým tvrzením, které může sloužit jako podnět k prověření toho, co je v ní zaznamenáno, není však jedinou listinou zachycující děj předmětné přepravy vedoucí k náležitému zjištění skutkového stavu věci. Sám o sobě nemůže dostatečně osvědčit skutkový stav věci, avšak pokud vychází z důkazů prioritně existujících před jeho vyhotovením a objektivně posouditelných na základě jejich věcné a časové spojitosti, je tvrzením věrohodným a v dané věci nevyvráceným relevantní argumentací či konkrétními skutečnostmi ze strany žalobce.
79. Doklady o uskutečněné přepravě přes aplikaci UBER (nevystavené exekutorkou jako cestující) prokazují přepravu v uvedeném zápisu, přičemž jejich vznik a pořízení nejsou odvislé od exekutorského zápisu, nýbrž od uskutečnění přepravy. Soud samozřejmě neodhlíží od možnosti, že by přeprava předmětným vozidlem přes aplikaci UBER tak, jak ji zaznamenávají uvedené doklady o jízdě a její ceně, nebyla vůbec provedena, k takovému závěru však z hlediska všech okolností případu nelze dojít.
80. Předně stvrzenka UBER s datem předmětné přepravy prokazuje poskytnutí přepravy cestujícímu označenému určitou identitou a jménem po konkrétní trase v Praze 6 v určitém čase, včetně všech dalších údajů dle objednávky, s uvedením jména řidiče, označení vozidla, s uvedením ceny, která odpovídá i fakturované částce na faktuře označené „Tvá cesta“ se všemi shodnými údaji dle objednávky přes aplikaci UBER. Žalobce sice v řízení před soudem, v replice a při ústním jednání poukazoval na to, že ve správním řízení popíral, že by taková přeprava byla vůbec uskutečněna, toto jeho zpochybnění přepravy jako takové, však právě na základě vystavených dokladů nemá přesvědčivou oporu ve správním spise. Žalobce se vyjádřil k zahájení řízení o přestupku ve svém vyjádření ze dne 8.1.2018 tak, že popřel že by poskytl hrazenou přepravu JUDr. Jablonské, že by JUDr. Jablonské vystavil fakturu a že nemá povědomí o tom, že by jakákoliv přeprava byla JUDr. Jablonské poskytnuta. Navrhl výslech řidiče, který měl

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

fyzicky přepravu JUDr. Jablonské vykonat. Dále se vyjadřoval k nepřípustnosti exekutorského zápisu jako důkazu a k utajenému pořizování audiovizuálnímu záznamu ve vozidle. Ačkoliv žalobce byl vyzván oznámením o ukončení dokazování k seznámení se s podklady rozhodnutí, tohoto práva nevyužil a k vystaveným dokladům o přepravě pro cestující osobu se nevyjádřil. Až v podaném odvolání bez dalšího jen zpochybnil přičitatelnost uvedené přepravy dopravci. Soud především v rámci vypořádání tohoto okruhu žalobních námitek poukazuje na to, že sám žalobce v průběhu správního řízení, ani v rámci řízení o podané žalobě neuvedl takovou verzi skutkové reality, v níž by byly tvrzeny nebo předloženy skutečnosti, ne-li prokazující, pak alespoň zpochybňující jinou verzi skutkového stavu, než vyplývá z dokladů o přepravě. Žalobce v řízení kromě paušálního popření zákonnosti exekutorského zápisu neuplatnil žádnou alternativní skutkovou verzi, kterou by bylo vysvětlitelné vystavení dokladů k předmětné jízdě, ač tak mohl učinit ověřením u platformy Uber, zda přeprava byla skutečně poskytnuta předmětným vozidlem v daný den, na dané trase, jmenovaným řidičem, když byla známa identifikace cestujícího zadána do aplikace, číslo vystavené faktury a stvrzenka, přičemž bylo uvedeno i jméno této osoby na faktuře (byť odlišné od jména exekutorky). Žalobci nic nebránilo, aby v rámci své procesní obrany ve správním řízení skutkové poznatky plynoucí z exekutorského zápisu zpochybňoval a předestřel vlastní verzi skutkové reality. Žalobce tak však neučinil a soustředil se především na námitky zpochybňující zákonnost exekutorského zápisu, ačkoliv tvrzení o jiné identitě či jméně cestujícího a návrh výsledkem řidiče nemohly oproti důkazům o přepravě mít na skutkovou podstatu přestupku vliv. Soud přisvědčuje žalovanému a jeho odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu v tom, že dle § 52 správního řádu není správní orgán vázán důkazním návrhem účastníka řízení, a musí vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V souzené věci se s ohledem na skutkovou podstatu jednání, které je přestupkem a která byla prokázána ostatními doklady mimo exekutorský zápis, a to ve vztahu k žalobci (resp. jeho právnímu předchůdci), nebylo zapotřebí provedení výsledku řidiče uvedeného na dokladech žalobce, i s přihlédnutím k tomu, že žalobcovo tvrzení že taková přeprava nebyla poskytnuta JUDr. Jablonské, které se posunulo do tvrzení, že přeprava nebyla vůbec uskutečněna, je v logickém rozporu s návrhem žalobce na výsledek řidiče, který přepravu fakturovanou žalobcem (právním předchůdcem) vykonal. Pokud tedy správní orgány obou stupňů, byť mylně hodnotily důkazní sílu exekutorského zápisu jako takového, i přes tento zápis dospěly k závěru, že poskytnutí přepravy dokládají přílohy exekutorského zápisu, o jejichž pravosti nebyly žádné důvodné pochybnosti, a ty nevznese ani žalobce, přičemž způsob objednání a poskytnutí dopravy žalobcem prostřednictvím aplikace UBER takovou dopravu potvrzuje, pak nebylo vadou řízení, že správní orgány neprovedly výsledek řidiče. Tvrzení žalobce, že dokazování bylo v dané věci omezeno toliko na exekutorský zápis, tedy nemá oporu v obsahu správního spisu a je v rozporu se skutečným stavem věci.

81. Soud pro dokreslení zjištěných skutečností poukazuje také na nepřehlédnutelnou okolnost, že v souzené věci nebyly doklady o přepravě vystavené uvedeným způsobem výjimkou, neboť takové listinné důkazy se objevují téměř shodně a systémově v řadě jiných obdobných věcí přestupků, které dokumentuje ve spise založený podnět k zahájení řízení oznamovatele, čítající 47 typů porušení právních předpisů u taxislužby fungující na bázi platformy UBER, takže lze stěží v této projednávané věci usuzovat na nepravdivé, smyšlené a vykonstruované vystavení dokladů o přepravě či přináležející (omylem či úmyslem) jinému dopravci.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

82. Městský soud pro úplnost uvádí to, co vyslovil i v řadě dalších rozsudků, totiž že neshledal důvodnou námitku žalobce, že exekutorský zápis je utajovaným zachycováním projevu. Již z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 Afs 60/2009-119, jasně plyne, že zachycováním se rozumí záznam technickými prostředky, neboť ty bezprostředně a komplexně zachycují skutečnost ve formě obrazového anebo zvukového záznamu. V exekutorském zápisu jsou zachyceny skutečnosti tak, jak je osoba jej vyhotovující subjektivně vnímala a jaké doklady měla k dispozici. Žádný právní předpis nezapovídá, aby soukromá osoba učinila jízdu vozidlem taxislužby (kterou je i Uber), načež v případě, kdy se domnívá, že byl porušen zákon, o tom učinila oznámení příslušným správním orgánům, v němž uvede svůj popis skutkových okolností. Jak v podání, tak v exekutorském zápisu se nejedná o zachycení osobního projevu řidiče taxislužby technickými prostředky, apřoto není s to zasáhnout do soukromí žalobce. Nadto nosným důvodem napadeného a prvostupňového rozhodnutí nejsou osobní projevy, ale technické o způsobu objednání a provedení samotné přepravy.
83. V dalších žalobních námitkách žalobce namítá nezákonnost a zjevnou nepřiměřenost uložené sankce. Soud považuje za nutné uvést, že žalobce sice namítl zjevnou nepřiměřenost pokuty, avšak neuvedl žádnou argumentaci, ze které by bylo patrné, z jakého důvodu nepřiměřenost uložené pokuty dovozuje, nadto, byla-li i přes dostatečné úvahy o vývoji ukládaných sankcí od 2015 v napadeném rozhodnutí dokonce o polovinu snížena a současně z důvodu omezení v souvislosti s pandemií Covid-19 byla prodloužena lhůta pro její úhradu. Soud proto ve stejné obecné rovině uvádí, že uloženou pokutu sníženou na částku 75 000 Kč zjevně nepřiměřenou neshledal.
84. Žalobci lze dát za pravdu, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, avšak považuje za nutné zdůraznit, že pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
85. V souzené věci žalovaný na str. 6-9 napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil své úvahy o výši pokuty jak z hlediska přitěžujících okolností vyvěrajících ze závažnosti a významu jednání žalobce, tak z hlediska polehčujících okolností posuzovaných dle v té době dle obvyklé rozhodovací praxe. Sankce byla uložena toliko za neevidenci vozidla jako vozidla taxislužby, nikoliv pro absenci jeho nevybavení, kterou žalovaný zmínil jen pro dokreslení potřeby dodržovat povinnosti provozu taxislužby ve vztahu k veřejnosti a zákazníkům a nikoliv jako přitěžující okolnost. Vzhledem k tomu, že pouhé účetní závěrky neodrážely skutečné majetkové poměry a vzhledem k tomu, že žalobce žádné své majetkové poměry v podaném odvolání neosvětlil, žalovaný kvůli pasivitě žalobce vycházel toliko ze znalostí obdobných případů, v nichž byly akceptovány pokuty v určité výši. Ostatně žalobce ani v podané žalobě ke svým majetkovým poměrům a hospodaření nic konkrétního neuvádí, a jeho polemika se omezuje na judikaturu a právní pojednání o tom, jak mají správní orgány přistupovat k posouzení majetkových a osobních poměrů, aniž by předestřel individualizaci své majetkové a osobní situace, jak v žalobě namítal. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí zmínil, že žalobce po doložení důvodů může

požádat o rozložení platby pokuty do splátek, což nemůže mít pro žalobce likvidační účinky.

86. Městský soud proto dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by uložená pokuta byla pro žalobce likvidační. Naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Je totiž nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel správního deliktu pociťovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Soud pro úplnost podotýká, že dokonce ani případná nízká ziskovost či přímo ztrátovost žalobce (tu však žalobce v nyní posuzované věci ani relevantně netvrdil, natož aby ji jakkoli dokazoval) by přitom bez dalšího neopravňovala správní orgán k neuložení pokuty či uložení pokuty v minimální výši, neboť tím by došlo k úplnému popření smyslu správního trestání (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, čj. 5 As 47/2019 - 36). Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014 - 58: *„(v) případě ukládání sankce a posuzování jejího likvidačního charakteru na obchodní společnost (zde podnikající fyzickou osobu) nelze vycházet pouze a jen ze samotného zisku, nýbrž též z dalších skutečností, jako je např. obrat společnosti a její obchodní aktivita, které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu“* (obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 4 As 53/2015 - 26).
87. Nadto žalovaný odsunul účinky platby pokuty oproti prvostupňovému rozhodnutí prodloužením lhůty pro uhrazení pokuty a nákladů řízení na 7 měsíců.
88. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, kterou žalobce brojil proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již několikrát potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Zdejší soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019 - 28, dle nichž *„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“* (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. *Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství*, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“. Na závěry uvedené v tomto rozsudku odkázal Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku 1 As 373/2020 - 40 a shodné závěry uvedl i v rozsudku 2 As 257/2020 - 37.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

89. Městský soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, když neshledal žádný důvod, pro který by se měl od zde uvedených závěrů, ostatně převzatých i v jiných rozsudcích Městského soudu v obdobných věcech, odchýlit. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud, žalobci lze přisvědčit v tom, že přestupkové řízení je řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ovšem neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu. Tato forma „kompenzace“ tedy neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení. Správní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí. K tomu však nedošlo.
90. To, že správní orgán nevydal rozhodnutí ve lhůtě předvídané § 71 odst. 3 správního řádu, sice nelze označit za správný postup, bez dalšího však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Žalobce navíc zákonnými prostředky podle správního řádu, resp. soudního řádu správního, proti nečinnosti žalovaného nebrojil. Žalovaný nepovažoval několikaměsíční průtahy za relevantní okolnost pro určení výše trestu. Podle městského soudu se nejednalo o průtahy takové intenzity či rozsahu, které mohly či měly v přestupkovém řízení ovlivnit výši sankce. Proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

X. Závěr a náklady řízení

91. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
92. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady v souvislosti s řízením u soudu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze 22. února 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.